

Slovo k povzbuzení na neděli 2. dubna 2023, na Květnou neděli – A
Biblická čtení: Mt 21,1-11; Iz 50,1-7; Ž 22; Flp 2,6-11; Mt 26,14 - 27,66

Milé sestry, milí bratři,

dnešní **Květnou nedělí** rok co rok začíná Svatý týden vrcholící Velikonočním triduem. Připomínáme si Kristův slavný **vjezd do Jeruzaléma** několik dnů **před** židovskými velikonočními svátky. **Od zítřka až do středy** Svatého týdne se před námi rozevrou události, které v těchto dnech podle evangelia nastaly; pomazání v Betánii, Jidášova zrada nebo poslední kontroverze Krista s elitami židovské společnosti. **Na Zelený čtvrtek** si připomeneme poslední večeři, ustanovení eucharistie a výsostný moment ustanovení svátosti kněžství, mytí nohou a následnou Ježíšovu modlitbu v Getsemanské zahradě. **V noci ze čtvrtka na pátek** zatčení Pána Ježíše a noční židovský proces. **Na Velký pátek** ráno proces římský, soud a odsouzení, výsměch vojáků, před polednem pak křížovou cestu, v poledne ukřižování, o třetí hodině odpolední smrt Páně na kříži a nakonec sejmutí z kříže a uložení do hrobu, Kristovo sestoupení mezi mrtvé. **Na Bílou sobotu**, v den, kdy Kristus pobýval v říši zemřelých, budeme bdít u „Božího hrobu“. Ve slavné noci **ze soboty na neděli** budeme duchovně znovuprožívat tajemství Kristova skutečného zmrtvýchvstání a **na Boží hod velikonoční** první setkání se Zmrtvýchvstalým, začátek velikonoční radosti.

To vše máme **před sebou**, dá-li Bůh. A mělo by nás to aspoň trochu **těšit**, měli bychom se na nadcházející dny snad aspoň trochu **těšit** a zatoužit se nechat bohoslužbami do všeho **vtáhnout**. Udělat si **čas**, možná v tomto duchu třeba i přehodnotit své velikonoční plány...

Dnešní neděle, jak známo, má dva názvy: **Květná** anebo **Pašijová**. „**Květná**“ odkazuje na **palmové ratolesti**, kterými obyvatelé Jeruzaléma a ostatní poutníci vítali Krista přijíždějícího na svátky. Proto se také na začátku bohoslužeb **žehnají** kvetoucí ratolesti, větvičky. Název „**Pašijová**“ reflektuje zase skutečnost, že vjezdem do Jeruzaléma začínají Kristovy pašije, jeho utrpení. Proto se čtou anebo zpívají ty části evangelia, které o Kristově utrpení hovoří, konkrétně od konce poslední večeře až do uložení do hrobu, letos podle Matouše.

Vjezd do Jeruzalém a pašije jsou blízké nejen časem a místem, nejen jako začátek a pokračování, ale mají z velké části i **stejně „aktéry“**. Jimi jsou **Pán Ježíš** a jeho **apoštolové**, ale je jím i onen **dav**, **«veliké množství lidu, zástupy»**, jak říká evangelista. Je to v zásadě **ten samý dav** Jeruzalémánů a poutníků, kteří dnes Ježíše **vítají**, zatímco za pár dnů budou žádat jeho **smrt**. Ne třeba výčtem jednotlivců, ale jako celek ano; jsou to obyvatelé Jeruzaléma a ostatní Židé, kteří přišli na svátky.

Dnes plní euforie doufají, že Ježíš je ten očekávaný **Mesiáš**. Provolávají mu **«hosana synu Davidovu, požehnaný, jenž přichází ve jménu Páně, hosana na výsostech!»**. Tím vyjadřují, **koho** v něm vidí. **Za pár dnů**, na Velký pátek ráno, během římského procesu, budou však volat **«na kříž s ním, na kříž s ním!»**.

Často se o tom rozjímá, ale přesto stojí za to rok co rok si nově položit **otázku**, proč se tak stalo, jak je to možné a co v nás tyto zástupy demaskují. Nejjednodušší vysvětlení je asi celkem známé: Necháme-li stranou psychologii davového chování, tak zástupy především čekaly, že Ježíš bude **mesiášem podle jejich očekávání**. Že přinese společenskou a náboženskou svobodu, že nastolí Boží království na zemi, že bude mít úspěch, že prostě bude Bohem poslaným člověkem. Jenže je tady **Kristus** (to je řecky totéž co hebrejsky Mesiáš), u kterého je stále více jasné, že tato očekávání nesplní, a přitom tvrdí, že je Božím Synem. Proto si dav místo Ježíše vyžádá život **Barabáše**, nejspíše zélótského bojovníka proti Římanům, který příchod takového mesiáše chtěl uspišit. Proto Ježíš bude veleradou i Pilátem **souzen a odsouzen** a bude **ukřižován**.

Tak tomu bylo v onom týdnu židovských Velikonoc roku 30 či 33, jak nám to předkládá **evangelijní svědectví**. Nejen proto, abychom věděli, jak se to vše seběhlo, ale abychom se v něm třeba i našli, bohužel někdy **i jako součást onoho davu**.

I nám se přeci stává, že dokud je v životě vše podstatné **dle našich představ**, dokud Bůh v zásadě plní naše očekávání, dokud nás Pán Ježíš nějak nepozve pod svůj kříž (natož přímo na něj), dokud je nám na světě jen dobře, že pak snadno **voláme** «hosana, požehnaný, který přicházíš». Na tom samozřejmě není nic špatného a Bohu díky, když tomu tak je. Nicméně **prubířským kamenem** naší věrnosti Kristu, dobru, lásce a druhým lidem se vždy stanou situace, kdy se najednou před námi otevře **pozvánka kříže** ve všech možných podobách... Tehdy jsme i my v nebezpečí – a třeba i pod vlivem okolí, davu – zavolat „**ukřížuj, na kříž s ním, to není Boží syn!**“. Ve všech možných **podobách** takového zvolání.

Kéž bychom si v té chvíli **vzpomněli** na Ježíšovy pašije, na jeruzalémský dav a vystoupili z něj.

Nehledě na to, že podobně se chováme nejen k Bohu, ale **i k druhým lidem**; také je máme tendenci opustit, odevzdat soudu, pověsit na kříž či hodit přes palubu, jakmile nám přestanou být prospěšní či příjemní, když se nám stanou **křížem**. A to je leckdy opravdu velmi zlé.

Kříž je proto dobré umět přijmout a nést, učit se to, s Boží pomocí. **Kříž** je totiž nejen **maximou zjevení** Boží lásky, nejen nástrojem našeho **vykoupení**, ale i cestou, formou, **tvarem života**, k němuž jsme Bohem pozváni. **Kříž** je znamením a metaforou **lásky** ochotné přinést **obět' z lásky**, je-li jí potřeba, protože přesně tak to učinil **Boží Syn** a přinesl nám spásu. **Kříž** je metaforou **věrnosti**, i když ta nás něco stojí, věrnosti Bohu, lidem, dobru, skutečným ideálům.

I to nám snad dnešní **Pašijová neděle** připomíná. A **příští neděle** velikonoční ať nám dodá naději, že kříž má **smysl**, následuje-li po něm **zmrtvýchvstání**. Jakože následuje...